

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

SOCHA – OBJEKT DO INTERIÉRU NA TÉMA

„MOJE SOCHA JE MOJE STOPA“

S POUŽITÍM PŘÍRODNÍCH MATERIÁLŮ

Karolína Jiříčková

Plzeň 2019

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění

Studijní program Výtvarná umění

Studijní obor Sochařství

Specializace Keramika

Vedoucí práce: doc. MgA. Luděk Míšek

Katedra výtvarného umění

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeská univerzita v Plzni

Bakalářská práce

SOCHA – OBJEKT DO INTERIÉRU NA TÉMA

„MOJE SOCHA JE MOJE STOPA“

S POUŽITÍM PŘÍRODNÍCH MATERIÁLŮ

Karolína Jiříčková

Plzeň 2019

vložené zadání

Prohlašuji, že jsem své umělecké dílo vypracovala samostatně a
nejedná se o plagiát.

Karolína Jiříčková

Plzeň, 30. dubna 2019

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala vedoucímu mé bakalářské práce, panu doc. MgA. Ludškovi Míškovi, za zodpovědné a obětavé vedení celé mé práce.

Mé poděkování patří též doc. MgA. Gabrielu Vachovi za přínosné podněty v průběhu celého studia.

V neposlední řadě bych chtěla poděkovat MgA. Markétě Kalivodové za její nekonečné rady a pomoc.

STRUKTURA PRŮVODNÍ ZPRÁVY

1. POPIS PŘÍPRAVY A REFLEXE PROCESU VLASTNÍ TVORBY	
1 1/ Rešerše zvoleného tématu	1
1 2/ Reflexe a dokumentace procesu tvorby	3
1 2/A/ Charakteristika využitých materiálů	4
2. POPIS VÝSLEDNÉHO DÍLA A JEHO ADJUSTACE	
2 1/ Podrobný popis díla	8
2 1/A/ Deskripce zamýšleného vystavení	10
2 1/B/ Fotodokumentace zařazené do příloh	11
3. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	
a) <i>Knižní a periodická literatura</i>	12
b) <i>Internetové zdroje</i>	12
4. RESUMÉ	13
5. SEZNAM PŘÍLOH	15

1. POPIS PŘÍPRAVY A REFLEXE PROCESU VLASTNÍ TVOBY

1.1/ Rešerše zvoleného tématu

Po zkušenostech zejména ze čtvrtého semestru studia oboru Sochařství, specializace Keramika, jsem se rozhodla v závěrečné práci vytvořit objekt do interiéru na téma „Moje socha je moje stopa“ s použitím přírodních materiálů.

Po prostudování možností zadaných témat bakalářských prací byla tato volba jednoznačná. „Moje socha je moje stopa“ je sice téma svou víceznačností zavazující, ale zároveň nabízející komfort svobodné tvorby. Znevýhodňuje ho možná problematičnost nalezení vhodného prostoru k umístění objektu, nicméně znamená jednoznačně výzvu.

Vybrala jsem si takové téma, v němž budu moci experimentovat, hrát si a nebýt spoutaná určitými pravidly. Jediné, co jsem si určila, bylo pracovat s kamenem, konkrétně s žulou, jelikož jsem s ní měla díky semestrální práci alespoň bazální zkušenost a tušila jsem, jak žula vizuálně reaguje v kombinaci s jinými přírodninami. Okouzlili mě též možnosti jejího zpracování a adjustace v publikaci Artscape - Nordway, kterou jsem dostala k narozeninám od kunsthistorika doc. Petra Kratochvíla.

Od začátku se jednalo o objevování, co mi dotyčný kámen a kombinace další přírodniny dovolí. Neměla jsem definitivní představu, jak bude výsledný objekt vypadat, ale po konzultacích se sochařem Pavlem Opočenským, který má s žulou jako materiálem zkušenost, a s postupem času moje vize nabývaly na konkrétnosti.

Šlo jen o to zvolit si, jakou cestou se vydám, což se ukázalo těžší, než jsem si myslela. Sice jsem na sebe kladla zbytečně vysoké nároky, ale nakonec jsem se rozhodla nedělat objekt pouze jeden a využít tak svých zkušeností k posunutí se dál a výš.

1. 2/ Reflexe a dokumentace procesu tvorby

Výtvarnému umění jsem se začala intenzivněji věnovat na Střední uměleckoprůmyslové škole na Žižkově náměstí v Praze, kde jsem studovala design hraček a herních předmětů. Zde jsem získala všeobecný přehled o dějinách umění, naučila se pracovat s materiálem, hlavně se dřevem a textilem. Vyráběla jsem loutky, tahací hračky a v rámci maturitní práce jsem vyrobila oboustranný tobogan ve tvaru domečku. Herní objekt, jehož součástí je kuličková dráha.

Protože jsem se chtěla naučit pracovat i s jiným materiálem, vybrala jsem si k dalšímu studiu Fakultu designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni, konkrétně obor sochařství, specializace keramika pod vedením doc. MgA. Gabriela Vacha. Práce s porcelánem pro mě byla nová a příjemná změna, i když jsem vždy spíše směřovala k volnému umění, tedy k objektům, nežli k designu porcelánových nádob a užití keramice.

To se projevilo už u první klauzurní práce v zimním semestru na téma Labyrint světa a ráj srdce. Stěžejním se pro mě stal dotyk, jenž je pro mě srdeční záležitostí, a zároveň je symbolem ráje, ve kterém se jednou dotknu táty, který mi umřel, když mi bylo pět let. Jen do té doby mě vodil za ruku světem, který byl pro mě labyrintem. Jiný je labyrint světa pro dítě, jiný pro dospělého. Ruka někoho, kdo je mrtvý, může být relikvie. Bez ohledu na svatost. Dotyk je křehký jako porcelán, proto jsem ruku odlila z porcelánu. Odlila jsem dlaň. Tedy jen náznak, symbol vybízející k dotknutí. Ruku jsem umístila do skleněné vitríny. K instalaci jsem použila krystalickou sůl, protože

slzy jsou slané a krystal odráží mlhavý obraz. Takový, jaký zbyl v naší paměti.

V další klauzurní práci s tématem Do divočiny jsem se rozhodla zhmotnit odraz divočiny mých představ. Co za ni považuji, co mě první napadne, když se toto slovo vysloví. Divočina je pro mě především moje chalupa a tajemná zahrada kolem. Už první nápad vzešel z mé touhy zde posbírat a poskládat věci, dát jim jiný význam a jiné souvislosti. Vznikla by tak další fáze divočiny. Když jsem v ní nedávno seděla, všimla jsem si, že ze zdi spadlo hnízdo jiříček. Opatrně jsem ho sebrala a rozhodla se, že udělám hnízdo „umělé“ z montážní pěny, z korálků a jejich granulí a také z porcelánu a umístím vše zpět do divočiny. Dám tam tedy něco, co tam patří a nepatří zároveň. Pozoruhodný na celé věci je jakýsi symbol zániku divočiny, protože v mých hnízdech žádný nový život nevznikne, žádný tvor se nevylíhne.

Poslední klauzurní práce se stala pro můj rozvoj a zkušenost asi nejprínosnější díky naprosté volnosti tvorby a možnosti experimentování s porcelánovou hmotou. Artefakt jsem nazvala „Metamorfóza“. Proměna, přeměna, změna tvaru, témata, která mě zajímají. Deformace, puklina, část koule, roztříštěnost, slova charakterizující můj objekt původně vycházející z tvaru koule, jenž symbolizuje Zemi. Kombinace jílu a znělce vytvoří potvrch mé zeměkoule a postupně dojde k zániku. Zbydou rozbité kousky. Možná se objeví praskliny, díry a propadliny, vyhřejou puchýře, vyvalí se boule.

Jednalo se o projekt založený na chování a vlastnostech materiálu. Nejdříve jsem vycházela z tvaru a hmoty koule. Koule pro mě představuje dokonalý tvar. Je stoprocentní, nebo má vždycky

nějakou trhlinu, prasklinku? Říká se, že nic není dokonalé. Proto ta prasklina, narušení povrchu nebo tvaru. Kvůli stabilitě je to nakonec většinou jen polokoule, možná dole rozteklá koule, nebo jen její rozbalený či polorozbalený plášť. Prasklina je rána či jizva, z které něco vyvěrá, vytéká. Kombinovala jsem materiály, dělala pokusy a přitom mě nejvíc zaujala kombinace jílu a znělce. Fascinovala mě následná různá zrnitost vzniklá vypálením při vysoké teplotě. Líbilo se mi zkrystalizování částic znělce a vznik puchýřů. A vzápětí se přímo nabízela i kombinace této hmoty (jílu a znělce) a porcelánu. Každý z těchto materiálů má jinou roztažnost, což způsobuje při vypalování v peci trhliny a zborcení, efekty, kterých jsem chtěla docílit.

V předmětu modelování jsme poslední semestr pod vedením doc. MgA. Ludka Míška dostali zadání stylizace přírodniny. Vytvořila jsem práci s názvem Křehká stébla.

Odjakživa mě fascinují stébla obilí, rákosu či trávy v kontrastu s kamenitou cestou, balvany v rybníce, oblázky na mezích. Rozhodla jsem se tedy pro stylizaci stébla, ať už při zachování celého tvaru stonku, nebo jenom jeho zlomku. Pro zobrazení podoby stébla jsem zvolila tvar trubky, protože jsem vycházela z jeho skutečného tvaru, průměru.

Chtěla jsem využít kontrastu křehkého bílého porcelánu, ze kterého jsou stébla odlita, a neživé přírody - tmavého kamene, který je částečně opracován. Všechny kameny mají žlábek, který připomíná otisk živé části přírody, tedy oněch stébel. Proto jsou do některých kamenných žlábků vložena i porcelánová stébla nebo jejich úlomky.

Tato práce mě zaujala a ovlivnila natolik, že se od ní odvíjela i má bakalářská práce.

1 2/A/ Charakteristika využitých materiálů

Vybrala jsem si Sochu - objekt do interiéru na téma „Moje socha je moje stopa“ s použitím přírodních materiálů. Mým tvůrčím záměrem byla kombinace materiálů a využití jejich následného kontrastu v kontextu s umístěním v interiéru. Technologie se odvíjela podle zvolených přírodních materiálů, tedy žuly a železa a způsobu jejich zpracování, a celkové koncepce díla. Šlo mi o alternativní pohled na použití žuly a její ne zrovna obvyklou kombinaci s materiálem jiným. Inspiračním zdrojem se pro mě stal především minimalismus a konstruktivismus.

Americký minimalistický sochař Donald Judd mě oslovil jednoduchostí, čistotou, abstrakcí. Používal například stejné industriální materiály, aby tak vytvářel různé abstraktní práce, které zdůrazňovaly čistotu formy, prostoru a materiálu. Judd sám popsal svou tvorbu jako „jednoduché vyjádření složité myšlenky“.

Rovněž mě inspirovali Sol Lewitt či Dan Flavin - opět jednoduchostí formy, přírodními nebo dostupnými komerčními materiály: hliníkem, ocelí, pletivem, plechy.

Dalším výchozím zdrojem inspirace pro mě byla má poslední semestrální práce Křehká stébla, kde se vše odvíjelo od kombinace

materiálu porcelánu a žuly. V průběhu práce se mi původní koncept měnil pod rukama.

Nejdříve jsem zamýšlela pomocí odlitků kamenů vytvořit něco jako opačný pohled a následné umístění tenké skořepiny okolo vybraných částí kamene. Poté jsem od toho nápadu musela ustoupit vzhledem ke komplikovanému onemocnění páteře, a tudíž neschopnosti tahat formy.

Zvolila jsem proto koncept kombinace drátů a železných, respektive ocelových tyčí s kamenem. Železo a žula jsou dva materiály, pro které je hmotnost a síla charakteristická. Mým záměrem bylo tento názor změnit.

Jako první jsem zvolila objekt, kdy kovová konstrukce doplňuje tvar kamene a vlastně i jeho hmotu. Je zasazená do děr vyvrtaných pro odstřel v lomu. Konstrukce se o kámen jen opírá, a jako by se navzájem podpírají. V dalších objektech je odlomená žula nahrazena "krystalickými mřížkami" daného kamene, které opět doplňují tvar a dovádí hmotu. Tvar je zde především slupkou, do níž prostor volně proniká, aniž byl jakkoli deformován. Objekty působí svou tíží i křehkou linearitou. Necháávají do sebe vnější okolí pronikat, a přitom se vůči němu jasně ohraničují pevnými plochami. ¹

Každý objekt-kámen je pojednán trochu jinak, ale přece jen je všechny spojuje žula i kovová konstrukce používající různé tloušťky kulatin a jejich délky. Člověk má pocit, že jejich stabilita by měla každou chvíli vzít zasvé, zborit se, ale přesto k tomu nedochází. Žula, která je tak těžká a pevná, leč i křehká, kdykoliv se může kus uštipnout, stejně tak železo, se dá rozřezat, roztavit.

(1) GAWLIK, Ladislav. Dějiny výtvarného umění II. Díl: Od moderny po současnost.

Hra spočívá v kontaktu těchto dvou materiálů - oba jsou přírodního původu, ale mnou upravené. Jde o jakousi přeměnu materiálu, o vyjádření křehkosti, překvapivě i u materiálu, u něhož by to člověk ani nečekal. Hrubý drsný – hladký povrch, protiklady, které se navzájem přitahují. V některých případech kombinace obou materiálů, kdy se pouze lehce dotýkají. Právě ta lehkost, která je navzájem drží, vytváří kolem nich určitou energii, sílu. Divák pozorovatel má pocit, že se nemůže objektu dotknout, aby ten vztah a energii nepřerušil, nezničil. Především v případě objektu, kde je jen v díře zasazená tyč naohýbaná do geometrických tvarů. Lehkostí, kterou je vsazena do kamene, doplňuje pouhou linkou představu hmoty kamene zapadající do sebe tak, že vytvářejí dojem jednolitého celku.²

U druhého objektu jsem zvolila dotvoření kamenné hmoty pomocí konstrukce z tyček a drátů, jež navazují na tvar kamene. Konstrukce ve tvaru krystalické mřížky žuly vlastně doplňuje celou geometrii a kámen tvarově a výtvarně - jakási hmotná a nehmotná forma žuly. Hmotná forma žuly je dána tvarem kamene a nehmotná, tedy ta, co je doplněna, jemnou realizací.

Konstrukce vznikly spontánně. Sestrojovala jsem je tak, jak jsem to v danou chvíli cítila. Jsou založené na jednoduchém principu po-

skládaných trojúhelníků. Někde kopírují tvar kamene jinde z něj expandují ven.

(2) GAWLIK, Ladislav. Dějiny výtvarného umění II. Díl: Od moderny po současnost.

2. POPIS VÝSLEDNÉHO DÍLA A JEHO ADJUSTACE

1 1/ Podrobný popis díla

Na začátku jsem si musela vybrat lokaci, odkud kámen dopravím. Zvolila jsem lom Herlin v Řečici u Blatné, protože kousek odamtud mám chalupu, a vím, jak žula, co se v této oblasti těží, vypadá. Několikrát jsem areál lomu navštívila a konečně si mezi množstvím nádherných kamenů vybrala ty pravé.

Ještě pracněji jsem pak hledala autodopravu s hydraulickou rukou, aby se balvany transportovaly do školy na dvůr a složily se tam na palety. Později jsem vše nechala převézt do spodního prostoru školy.

Nejdříve jsem z hlíny udělala zmenšené modely vybraných žulových kamenů, které jsem odlila do sádry. Měla jsem množství sádrových modelů, na kterých jsem zkoušela případné úpravy. Hrála jsem si zde s konstrukcí drátků, špejlí. Při tom jsem se inspirovala výtvarníkem Norbertem Krickem, Františkem Kynclem a Zdenkem Sekalem. Polemizovala jsem i s otisky papírmaše, tak jak je používala Adriena Šimotová.

Každým týdnem se můj průběh práce měnil, ale základ zůstal stále stejný: doplnit přírodní materiál žuly jiným. Základním prvkem

byl kámen odebraný z lomu, kde ho člověk odtrhnul od skály. Další materiály doplňující žulu byly po nuceném vyloučení porcelánu zpočátku stejné, ocelové tyče a drátky.

První konstrukce je vytvořena z 8 mm tlusté ocelové kulatiny, ze které jsem si nejdříve pochopitelně udělala model. Naměřila a nařezala jsem si třímetrovou tyč. Poté jsem spoje svařila a zbrousila bruskou. U tohoto typu konstrukce jsem si udělala zkoušku, jak by vypadalo, kdybych kousek tyče pomédila a postříbřila pomocí plátků mědi a stříbra.

To samé bych potom zopakovala na žlábcích na kameni. Struktura by vypadala jako na kameni, kde to zobrazuje křemen, slídy a vřeliny.

Pro představu jsem zkoušela konstrukci, kterou jsem si jako model poslepovala ze špejlí a ohýbaných 0,8 mm drátků. To ale nešlo. Poté jsem drátky nařezala a pokoušela jsem se je letovat a pájet. Protože jsem s tímto materiálem nikdy nepracovala a vše pro mě bylo nové, byl to poměrně boj. Nakonec jediné, čím to šlo pájet, byl cín. Ovšem ve spojích se mi tvořily hrudky a nevypadalo to pěkně.

Podobný problém jsem měla i u konstrukcí ze špejlí, kde jsem používala husté vteřinové lepidlo a urychlovač. Vypadaly dobře, ale z detailního pohledu se okolí spojů zdálo jako by poplivané, což způsobovalo vteřinové lepidlo.

Jako další krok jsem duté mosazné tyčky provlékla tenounkým drátkem a ten jsem zohýbala, ale tento postup se rovněž ukázal jako nesprávná volba. Výsledný efekt nesplnil mé představy.

Vrátila jsem se zpátky k pájení. Po dohledání a vyzkoušení správné pájecí vody a kalafuny se mi už netvořily takové hrudky. Byl to ovšem velice zdlouhavý proces, ale pozvolna jsem se tímto postupem naučila pracovat.

Kromě žulových kamenů, které jsou složeny z křemene, živce, hlubinných vyvřelin, biolitu (tmavá slída) a muskulitu (světlá slída) jsem dále používala slitiny kulatin ocele o tloušťce 8 mm. Dále kulatiny ocele o tloušťce 1 mm.

U jedné z konstrukcí jsem zvolila spojení kulatiny ocele svářením a následným broušením bruskou. Naštěstí jsem se s touto technikou setkala už začátkem září 2018 na Mezinárodním sympóziu SEM cor v Bratislavě, a tak na rozdíl od pájení to pro mě nebyla velká neznámá.

Sváření – používala jsem metodu MIG/MAG, což je jedna z běžných metod ručního svařování –, která je v povědomí také jako svařování v ochranné atmosféře. Přídavným materiálem je drát navinutý na cívce. Kabel hořáku má kromě vedení drátu také silový vodič pro přenos proudu a plynovou hadici na ochranný plyn.

Pájení - ve zlatnictví je pájení jedním z nejdůležitějších postupů. Dělá se zatepla použitím pájky a příslušného kovu tak, že se kov teplem roztaví, zatímco pájené předměty zůstávají ve stavu tuhém. Pájením se spojují dvě i více částí v jediný celek. Podle tavicí teploty a použití pájky se liší pájení natvrdo a naměkko.

Zvolila jsem pájení naměkko. Při tomto typu pájení jsem uplatnila pájku elektrickou, která má různé pájecí hroty. Používala jsem hrot do špičky, abych se k obtížnějším spojům lépe dostala. Elektrický proud ho žhavlil na teplotu 390°C. Dále jsem potřebovala kalafunu a pájecí olej určený pro cínování, který je mastnější než voda a méně agresivní.

Naštípala jsem si ocelové dráty o tloušťce 1 mm. Konce jsem poté poskládala do potřebného tvaru a potřela olejem. Na očištěnou pájku s kalafunou jsem nabrala cín a přiložila ho na potřený spoj. Postupně jsem přidávala další kousky drátků. Konstruovala jsem jehlany. Následně jsem spojovala jednotlivé jehlany k sobě a docílila toho, že tvořily objekt - jakousi prostorovou síť.

1 1/A/ Deskripce zamýšleného vystavení

Dalším technickým specifikem pro mě bylo umístění objektů ve zvoleném interiéru, poměrně neosobním, leč stylovým foyeru nové části budovy.

Socha také svým významovým poselstvím naplňuje místo nějakým duchovním obsahem, proměňuje tak určitou prostorovou situaci ve skutečné, tj. významuplné místo. Ani 20. století se instalování uměleckých děl do veřejného prostoru samozřejmě nevzdalo. Vedle tradičně pojatých pomníků se objevují nové náměty a výrazné prostředky reagující na vlastní vývoj moderního umění. Nefigurativní plastiky, kombinace i různých nesochařských technik, mobilní objekty a další nekonvenčně pojaté objekty se obvykle nevážou nějakým zvnějšku zadaným programem, jsou anonymním sebevyjádřením tvůrce a jeho pohledu na svět.⁴

Za největší přínos své bakalářské práce považuji především vlastní osobní a tvůrčí rozvoj. Naučila jsem se mnoho nových věcí a postupů a také jinak myslet.

Ustoupila jsem od obdivu dokonalých vzorů produktů a našla svobodu a krásu v nedokonalosti. Vytvořila jsem objekty, které nemají žádnou praktickou funkci, ale mají výraznou funkci estetickou. Jejich přínosem je pozdvižení a obohacení prostoru foyeru budovy, kde mohou zaujmout, vyvolat reakci či pocit a být podnětem k zamyšlení.

citace: (4) Artscape- Norway, vydala Architectura & Galerie Jaroslava Fragnera. Praha, 2016. ISBN 978-80-88161-00-4

2 1/B/ Fotodokumentace zařazené do příloh

1. - 14. Předchozí práce

15. - 36. Postup práce

36. - 40. Výsledné objekty

3. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) Knižní a periodická literatura

(1) GAWLIK, Ladislav. Dějiny výtvarného umění II. Díl: Od moderny po současnost. Západočeská univerzita v Plzni, Ústav celoživotního vzdělávání, 2010 edice Univerzita třetího věku. ISBN 978-80-7043-909-8

(2) KOLESÁR, Z. Kapitoly z dějin designu. 1. vyd. Přel. K. Málková, Praha: Vysoká škola uměleckoprůmyslová, 2004. ISBN 80-86863-03-04 2004

(3) PIJOÁN, José. Dějiny umění/10. Odeon, Edice Světové umění. 1983. ISBN 09/03.01-502-86

(4) Artscape - Norway, vydala Architectura & Galerie Jaroslava Fragnera. Praha, 2016. ISBN 978-80-88161-00-4

b) Internetové zdroje

(1) <https://www.svarecky-elektrody.cz/zakladni-metody-svarovani/t-87>

4. RESUMÉ

As the topic of my bachelor art work I have chosen a statue – an object for the interior using natural materials called "My statue is my footprint".

During my studies at high school I preferred working with material, mainly wood and textile. I wanted to try different materials so I chose the atelier of statue specialized for ceramics. During my studies there I discovered I prefer creating objects or statues, rather than china dishes, vases or containers.

At first my intention was to combine granite from a quarry in South Bohemia with pipes or reeds made from porcelain or a mixture of porcelain and crushed phonolite.

However, because of my severe spinal injury which culminated at the end of the year and my inability to move or carry heavy porcelain molds, I have changed the second material to iron.

On the top of one stone I used a bent rod to create a simple complementary shape which is attached in the blast hole.

For the second stone I made a crystal granite lattice. For my model sculpture I used skewers bonded with glue. Because I liked the result so much I decided to use this for the second stone.

For the third stone I used wires to make the lattice. I chose very thin wire to emphasise the contrast between the massive stone and the delicateness of the structure of the lattice.

The idea was great but the realization was very difficult for me. I know some welding but had to learn how to solder. At first, I struggled with lumps at the connections of the wires. It is a very delicate work.

I am very satisfied with the result and think this is a direction I can follow in future.

5. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1: Fotodokumentace

Příloha 2: CD obsahující soubor Bakalářská práce

Příloha 1.- 3.
Foto vlastní

Příloha 4.- 7.

Foto: Helena Herbrychová

Příloha 8.- 11.

Foto: Kryštof Novotný

Příloha 11.- 14.
Foto vlastní

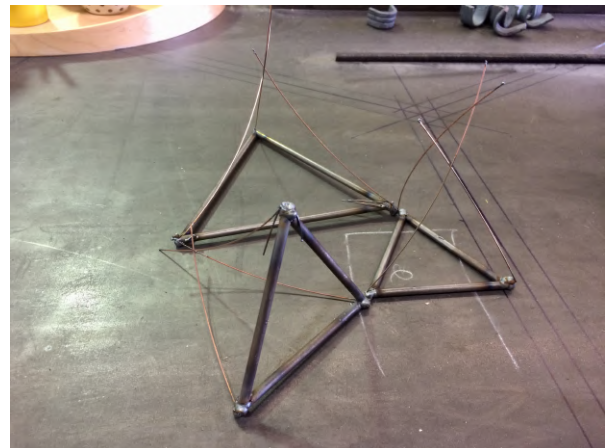
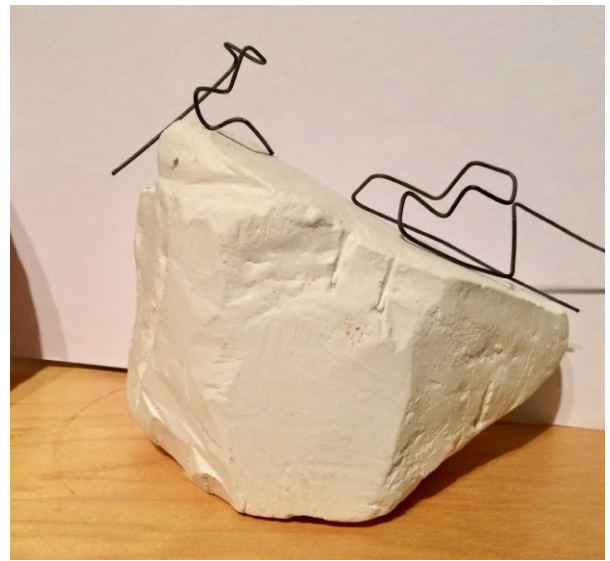
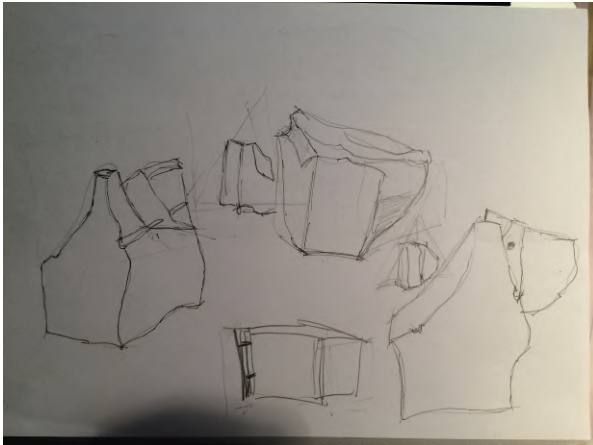
Příloha 15.- 18.
Foto vlastní

Příloha 19.- 21.
Foto vlastní

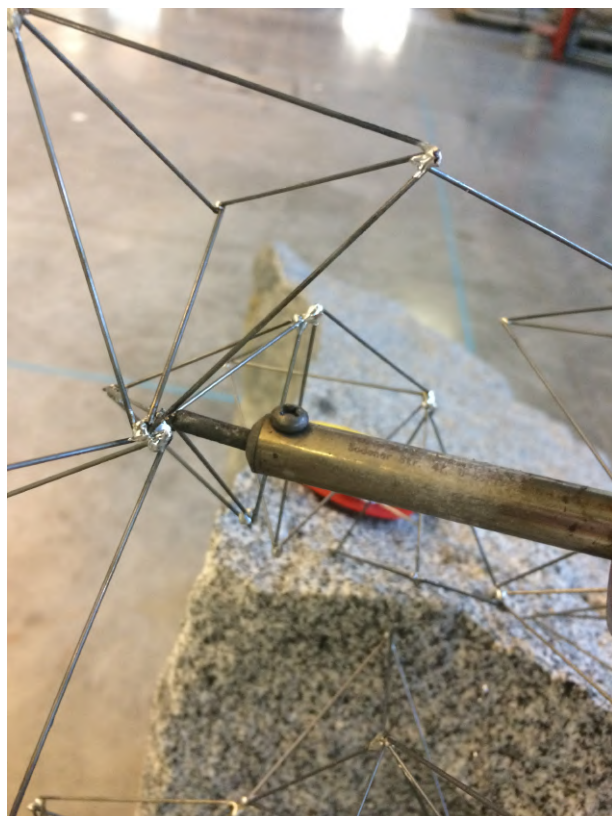
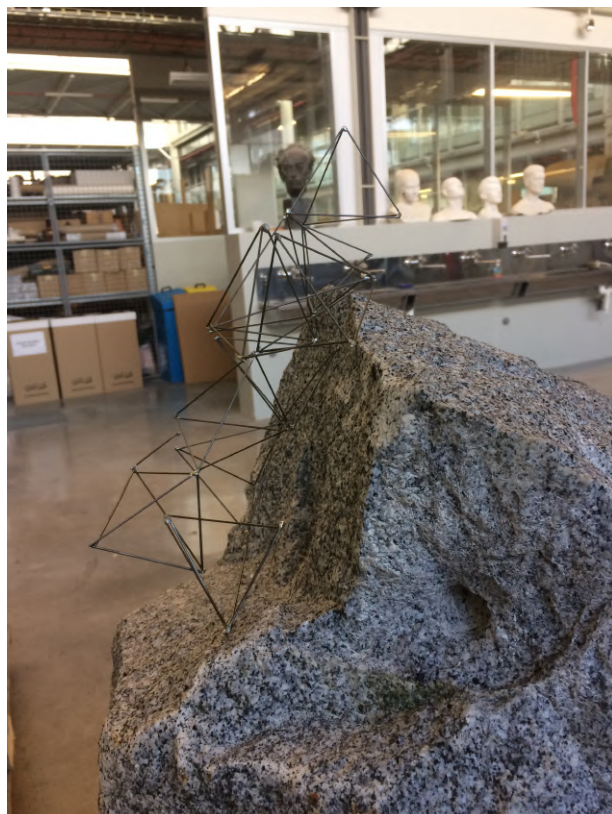
Příloha 22.- 26.
Foto vlastní

Příloha 27.- 31.
Foto vlastní

Příloha 32.-36
Foto vlastní

Příloha 37.- 48.
Foto: Vojtěch Kuřátko

zkouška adjustace objektu v interieru- photoshop

